

Medicinska kommittén värdar för internationellt möte

Medicinska kommittén i SKF hade nöjet att vara värdar för UIAA Medical Commissions möte i Åre i oktober. Kommittén valde att lägga mötet samtidigt med den internationella organisationen för fjällräddare, IKAR/CISA:s möte, för att kunna ta del av den öppna delen av deras program. Dessutom inledde svenska Fjällräddningen mötet med en dag med föreläsningar.

Svenska MedCom lade fram de nu antagna riktlinjerna för sjukvårdsberedskap vid tävlingar på minst SM-nivå som innebär att sjuksköterska eller läkare skall finnas närvarande. MedCom överlämnade också riktlinjerna för förstahjälpenutbildning för instruktörer till utbildningskommittén och SKFs styrelse för godkännande, där kraven skärps framförallt för sport- klipp, och isklättringsinstruktörer. Dessa måste från och med 2012 (dock med 3 års övergångstid) ha förstahjälpenutbildning med specifik inriktning på skador vid klättring och i terrängen. Detta kommer att erbjudas i samband med instruktörsseminarium.

UIAA MedComs avgående ordförande Dr Buddha Basnyat och tillträdande Dr Dave Hillebrandt.

Otto Henrikssons föredrag om hypotermi under fjällräddningens dag.

Den internationella delen av mötet handlade bland annat om köldskador och räddningsarbete, nya rön om höjdsjuka och användningen av dopingklassade läkemedel, och att det kommer att starta en kurs för Diploma of Mountain Medicine i Norge. Vill du veta mer, se UIAA:s hemsida under "medical".

Erik Gustafsson / MedCom

DEBATT: SE SVENSKA PRESTATIONER FÖR VAD DE ÄR

I anslutning till Keb Classic pratade jag med Krister Jonsson – en av Sveriges främsta alpinister – som har en kroppskonstitution vilken jag gärna skulle ha velat ha. Han har numera klättrat de 6 klassiska nordväggarna i alperna, varav Eiger solo på ca 9 timmar.

Som han sa, i Frankrike skulle historiemedvetna klättrare nicka erkännande och tycka det var bra, men inte någon extrem prestation. Jag förstår det. På 1980-talet klättrade Christophe Prophet Nordväggarna på Eiger, Matterhorn och Grandes Jorasses inom 24 timmar; 1989 klättrade Erhard Loretan 13 Nordväggar på 13 dagar. Som Jonsson också sa, så visar det att hans prestation representerar toppnivå i Sverige bara hur akterutseglad svensk alpinism har blivit.

Normalvägarna på de höga bergen och Seven Summits har sedan tidigt 90-tal förvandlats till väl tillrättlagda charterresor, med sina oräkneliga fotsteg och fasta rep – en prestationsmässig nedåtgående spiral.

På Everest är den hittills enda självständiga svenska expeditionen den som i 1991 klättrade Japanska och Hornbein couloiren. Denna hade emellertid stort sherpastöd. Lasse Cronlund är hittills den enda svensken, som varit ensam på toppen, utan att det har noterats som en solo-bestigning (solo = solitude på åtminstone separat led). Cronlund är också den svenska Everestbestigare som haft

den för sin samtid högsta klätterskapaciteten och väldokumenterad bakgrundserfarenhet med t.ex. klättring av Leaning Tower i Yosemite 1980 (m Kenneth Westman) och ett försök på Stora Traversen i Kebne-

kaisemassivet med Lasse Granquist, Anders Kamb och P-O Bergström vintertid.

Sedan 1991 har vi varit utan klätterteknisk utveckling på Everest. Av svenska everestbestigare har jag trots allt respekt för de som nått toppen utan hjälp av höghöjdsherpas: Reuterswärd, Kihlberg och Cronlund. Emellertid når de här herrarna inte internationell nivå. Ni som 2006 såg Doug Scotts bilder minns säkert att Doug Haston 1975 klättrade uppför Hillary Step utan fasta rep. Så var det även för Peter Boardman några dagar senare, när han som 22-åring var världens dittills yngste att nå toppen (yngst är visst 12 år numera). Hastighetsrekordet från bergschrund till toppen är ca nio timmar. Syrgasfria nityurer och extrema repetitioner gjordes på 80-talet utan sherpas. Detta får senare svenska mediaexploaterer att likna Monty Pythons Silly Olympics.

För egen del har jag inspirerats av mina internationella ideal inte nedlåt mig att ta hjälp av sherpas eller syrgas högt på berget, eller efter K2 1993 klättra på fasta rep uppsatta av andra än den egna lilla självständiga expeditionen. Sherpas jämför jag med vårdens personliga assistenter, som jag kanske får behov av senare i livet.

Nåja, trots allt har Sverige några riktigt klättestarka kapaciteter. I år gjordes troligen inte mindre än fem nytursförsök från deras sida i Himalaya, utan sherpas. Vi får se hur det är med stilen för övrigt, men önskar dem lycka till och hoppas att de kommer tillbaka efter att ha fört svensk alpinism upp till nästa steg.

Slutligen gäller det att även få media och allmänhet att uppmärksamma dem efter sina respektive prestationer och skilja på det som är mediokert eller värre, och det som är framsteg för svensk alpinism ur ett sportsligt perspektiv. Jag postulerar att ett antal mediakända personer fortsätter med att försöka sälja intrycket att deras prestationer är beaktningsvärda, likom när Scarlet O'hara i "Borta med vinden" sålde 3-sorterings virke till priset av 1-sortering! Media borde sluta köpa skiten.

A Rafael Jensen

Fasta installationer på Östra leden, Kebnekaise. Foto: Markus Andersson